

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **PLUS OIL, a.s. " v likvidaci "**, se sídlem Sokola-Tůmy 107/2, Český Těšín, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 11. 2016, č. j. 22 Af 109/2014 - 107,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Dne 14. 5. 2014 byla Městskému soudu v Praze doručena žaloba proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 12. 3. 2014, č. j. 5673/14/5000-14306-711377, kterým byla zamítnuta odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům na daň z přidané hodnoty. Žalobu podala jménem žalobce obchodní společnost GOODWILL PARTNER, se sídlem U dubu 691/48, Praha 4 (dále jen „GOODWILL PARTNER“), a to na základě plné moci ze dne 2. 5. 2014.

[2] Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2014, č. j. 3 Af 19/2014 - 62, byla věc postoupena k vyřízení Krajskému soudu v Ostravě. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 11. 2016, č. j. 22 Af 109/2014 - 107, byla žaloba zamítnuta.

[3] Dne 9. 1. 2017 byla Nejvyššímu správnímu soudu doručena kasační stížnost, ve které se uvádí, že ji podal žalobce „zastoupen společností GOODWILL PARTNER“.

[4] Ze spisu předloženého krajským soudem a veřejných rejstříků Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 22. 10. 2014 nabylo právní moci usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 9. 2014, č. j. KSOS 31 INS 3761/2014 – A17, jehož prvním výrokem byl konstatován úpadek žalobce, druhým výrokem byl na majetek žalobce prohlášen konkurz a třetím výrokem byla insolvenční správkyň ustanovena Mgr. Ing. Petra Hamplová, Ph.D. (dále také „insolvenční správkyň“).

[5] Podle § 246 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „insolvenční zákon“) *„Prohlášením konkursu přechází na insolvenčního správce oprávnění nakládat s majetkovou podstatou, jakož i výkon práv a plnění povinností, které přísluší dlužníku, pokud souvisí s majetkovou podstatou. Insolvenční správce vykonává zejména akcionářská práva spojená s akciemi zahrnutými do majetkové podstaty, rozhoduje o obchodním tajemství a jiné mlčenlivosti, vystupuje vůči dlužníkovým zaměstnancům jako zaměstnavatel, zajišťuje provoz dlužníkovy podniku, vedení účetnictví a plnění daňových povinností.“*

[6] Podle § 263 odst. 1 insolvenčního zákona *„Není-li v tomto zákoně stanoveno jinak, prohlášením konkursu se přerušují soudní, správní a jiná řízení o právech a povinnostech, která se týkají majetkové podstaty nebo které mají být uspokojeny z majetkové podstaty, jejichž účastníkem je dlužník. V těchto řízeních lze pokračovat jen za podmínek stanovených tímto zákonem.“*

[7] Podle § 264 odst. 1 insolvenčního zákona *„V přerušených řízeních, ve kterých v době prohlášení konkursu dlužník vystupoval jako žalobce nebo jiný návrhovatel, jakož i v dalších řízeních, ve kterých uplatňoval své pohledávky nebo jiná práva týkající se majetkové podstaty, lze pokračovat na návrh insolvenčního správce; dnem, kdy soudu došel jeho návrh na pokračování v řízení, se insolvenční správce stává účastníkem řízení místo dlužníka.“*

[8] Z výše uvedeného tedy vyplývá, že prohlášením konkurzu dne 22. 10. 2014 přešlo oprávnění nakládat s majetkovou podstatou a výkon souvisejících práv a povinností na insolvenční správkyň, přičemž v soudním řízení (ve kterém je posuzována zákonnost rozhodnutí, kterými byly zamítnuty odvolání proti dodatečným platebním výměrům na daň z přidané hodnoty) by bylo možno pokračovat se souhlasem insolvenční správkyň (§ 246 odst. 1 insolvenčního zákona). Předmětné soudní řízení je totiž *„řízením o právech a povinnostech, která se týkají majetkové podstaty“* ve smyslu § 263 odst. 1 insolvenčního zákona. Ke stejnému závěru dospěl zdejší soud např. v rozsudku ze dne 13. 4. 2010, č. j. 8 Afs 54/2009 - 84: *„V daňovém řízení však bezprostřední souvislost s majetkem náležejícím do konkursní podstaty dána bezpochyby je. Pravomocná rozhodnutí – platební výměry na daň z příjmů fyzických osob, se v majetkové sféře úpadce projeví snížením jeho majetku, který patří do konkursní podstaty. Jde tak o řízení o nárocích, které se týkají majetku náležejícího do konkursní podstaty [...]“*. Dále lze poukázat na rozsudek ze dne 31. 7. 2015, č. j. 8 As 130/2014 - 33, ve kterém zdejší soud uvedl následující: *„Podle § 263 odst. 1 insolvenčního zákona se prohlášením konkursu přerušují soudní, správní a jiná řízení o právech a povinnostech, která se týkají majetkové podstaty nebo mají být uspokojeny z majetkové podstaty, jejichž účastníkem je dlužník, není-li v zákoně stanoveno jinak. Majetkovou podstatou se rozumí v souladu s § 2 odst. 1 písm. e) majetek určený k uspokojení dlužníkových věřitelů. Nejvyšší soud se vyjádřil k § 14 odst. 1 písm. c) zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého se přerušovala řízení o nárocích, které se týkaly majetku patřícího do konkursní podstaty nebo které měly být uspokojeny z tohoto majetku, následovně: „Nároky, které se týkají majetku patřícího do konkursní podstaty, se přitom rozumí veškeré nároky, jež s majetkem podstaty přímo či nepřímo souvisejí a které tak mají vliv na některá (byť dílčí) oprávnění s majetkem podstaty spojená.“ (stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 1998, sp. zn. Cpjn 19/98). Nejvyšší správní soud odkázal na toto stanovisko i při výkladu pojmu „řízení týkající se majetkové*

pokračování

podstaty“ podle insolvenčního zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2011, čj. 9 Afs 58/2010 – 74). V rozsudku ze dne 3. 4. 2007, čj. 8 Afs 88/2005 – 53, Nejvyšší správní soud uzavřel, že „pojem „nároky, které se týkají majetku patřícího do konkursní podstaty“ (...) je nutno vnímat tak, že jde i o nároky, jež by se konkursní podstaty mohly dotýkat. (...) Z tohoto pohledu jsou pak tedy významné i sporné majetkové hodnoty, jež by výši konkursní podstaty výrazně ovlivnily.“ Přestože soud v citované věci rozhodoval podle zákona o konkursu a vyrovnání, jeho závěr je bezpochyby platný i pro výklad pojmu „řízení o právech a povinnostech, která se týkají majetkové podstaty“. Řízení se netýká majetkové podstaty, pokud se jedná pouze o otázku procesního práva, jejíž řešení se nedotkne hmotněprávní sféry úpadce (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, čj. 8 Afs 31/2008 – 40). V rozsudku ze dne 14. 10. 2010, čj. 5 As 64/2009 – 68, Nejvyšší správní soud uzavřel, že se nepřerušují řízení o nárocích, které z majetkové podstaty nemohou být uspokojeny (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2011, čj. 8 As 39/2010 – 114). Obecně se řízení nepřerušuje, pokud jeho výsledek nemůže mít vliv na výši majetkové podstaty (srov. rozsudek ze dne 26. 1. 2011, čj. 9 Afs 29/2010 – 61).“

[9] Jak dále vyplývá z předloženého spisu krajského soudu, insolvenční správkyň vyjádřila svůj souhlas s pokračováním řízení, a to podáním, které bylo krajskému soudu doručeno dne 29. 12. 2014. V souladu s § 264 odst. 1 *in fine* insolvenčního zákona se tímto dnem insolvenční správkyň stala *ex lege* účastníkem řízení namísto žalobce. Žalobce, resp. jeho zástupce (jehož plná moc nadto prohlášením konkurzu zanikla podle § 252 odst. 1 insolvenčního zákona), tedy nebyl oprávněn podat kasační stížnost.

[10] Uvedené závěry podporuje i judikatura zdejšího soudu, který např. již v rozsudku ze dne 5. 10. 2006, č. j. 7 Afs 127/2004 – 72, uvedl, že „v průběhu konkursního řízení je k podání žaloby proti rozhodnutí správce daně, jímž byla zamítnuta reklamace proti rozhodnutí o přeplatku na dani, aktivně legitimován pouze správce konkursní podstaty, stejně jako k podání kasační stížnosti“. V rozsudku ze dne 13. 4. 2010, č. j. 8 Afs 54/2009 – 84, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „Mezi oprávnění disponovat s majetkem náležejícím do konkursní podstaty lze nepochybně zařadit i oprávnění správce konkursní podstaty vykonávat procesní práva v soudním řízení o přezkumu zákonnosti žalobou napadených správních rozhodnutí. Bylo na uvážení správce konkursní podstaty, zda poté, kdy mu byl doručen rozsudek Městského soudu v Praze, bude proti němu brojit kasační stížností či nikoli. Správce konkursní podstaty kasační stížnost proti rozsudku nepodal. Pokud za této situace podal kasační stížnost toliko úpadce a nikoli správce konkursní podstaty, je třeba uzavřít, že kasační stížnost byla podána osobou zjevně neoprávněnou a Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ustanovení § 120 a § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. odmítl.“ Ačkoliv se oba tyto rozsudky týkaly předchozí právní úpravy (tj. zákona č. 328/1991 Sb.), lze je s ohledem na podobnost současné právní úpravy vztáhnout i na nyní projednávaný případ.

[11] S ohledem na výše uvedené tedy Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

[12] Nejvyšší správní soud závěrem doplňuje, že si je plně vědom pochybení na straně krajského soudu vzniklých přehlédnutím důsledků prohlášení konkurzu. Z důvodu, že však kasační stížnost podal subjekt, který ji nebyl oprávněn podat, nemohl zdejší soud kasační stížnost připustit k věcnému přezkumu. Nutno dodat, že Nejvyšší správní soud

není oprávněn *ex offio* přezkoumávat rozhodnutí krajských správních soudů. Vzhledem k tomu, že kasační stížnost nebyla připuštěna k věcnému přezkumu, označil zdejší soud za účastníky řízení o kasační stížnosti osoby, které jimi byly v řízení před krajským soudem (§ 105 odst. 1 s. ř. s.).

[13] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. dubna 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu